

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.478 van 12 juni 2003
in de zaak A. 124.693/VII-27.412**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij:
 advocaat E. DELAUNOY,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 F. Rooseveltlaan 89 b7

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

-

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX , beiden van Russische nationaliteit, op 30 juli 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 17 september 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELAUNOY, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 3 december 2001 en verklaarden zich op 4 december 2001 vluchteling.

1.2. Op 4 december 2001 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 juli 2002 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Wat betreft eerste verzoeker:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Russisch staatsburger van Ingusjetische origine, verklaart in de Russische Federatie gezocht te worden voor het opslaan van wapens voor Tsjetsjeense rebellen. U heeft op 1 december 2001 samen met uw echtgenote K. R. het land verlaten en bent op 3 december 2001 in België aangekomen, waar u op 4 december 2001 asiel heeft aangevraagd.

U verklaart dat u in 1993 twee maanden lang met een groep Ingusjen een (para-)militaire opleiding volgde in Abchazië. Uw opleiding werd gecoördineerd door

de Tsjetsjeense krijgsheer Sjamil Basaev. In de herfst van 1995, voor het begin van de eerste Tsjetsjeense oorlog, zocht u samen met nog enkele Ingusjen Sjamil Basaev op en bood hem uw hulp aan tijdens de strijd tegen de Russen. Basaev vroeg u in uw huis in Ingusjetië wapens op te slaan. U stemde in. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog kwam men één keer wapens leveren, die na twee à drie weken terug werden opgehaald. In de herfst van 1998 begon de tweede Tsjetsjeense oorlog. In augustus 2000 bracht een zekere Magomed een lading Stinger-raketten bij u thuis. Minder dan een maand later werd een deel van de raketten opnieuw opgehaald. Drie kisten met raketten bleven achter in uw kelder. Op 27 december 2001 vielen medewerkers van de Russische FSB en OMON uw huis binnen en ontdekten de raketten in uw kelder. U werd geslagen, geboeid en meegenomen naar het hoofdkwartier van de FSB in Goragorsk, een dorp aan de rand van Grozny. Daar werd u mishandeld, vernederd en hardhandig ondervraagd over de wapenleveringen. Dezelfde avond werd u vrijgekocht. Uw familie werd wel verwittigd dat u officieel als ontsnapt zou opgegeven worden en dus nog steeds gezocht zou worden. Op 28 december 2001 vertrok u met uw gezin naar Moskou, waar u opgevangen werd door een zekere A., een kennis van XXX. Gedurende bijna één jaar verbleef u op verschillende adressen in Moskou. Uiteindelijk besloot u toch het land te verlaten.

Er dienen een aantal ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld enerzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) en anderzijds tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat er tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog gemiddeld één keer per maand Tsjetsjeense wapens bij u thuis geleverd werden en dat u die telkens één à twee weken in uw kelder moest bewaren (DVZ, nr.42). Voor het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat er tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog slechts één keer wapens werden geleverd, die na 2 à 3 weken in één keer terug opgehaald werden (CGVS, p. 10). Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog ongeveer vier keer wapens bijhield voor de Tsjetsjenen (DVZ, nr.42), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat er slechts één keer wapens werden geleverd, in de late zomer of vroege herfst van 2000, en dat één keer een deel van de wapens terug werd opgehaald (CGVS, p. 10, 13). Verder verklaarde uw vrouw zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal dat u haar vertelde dat er wapens opgeslagen waren in de kelder (DVZ, nr.42; CGVS, p. 1), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vrouw van niets op de hoogte was en dat u haar bewust niets vertelde omdat u bang was dat ze het aan de burens zou verklappen (CGVS, p. 14). Na de voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in de Russische Federatie - het bewaren van wapens voor de Tsjetsjeense rebellen. Bijgevolg kan er, logischerwijze, evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de vervolging door de Russische autoriteiten die dit met zich mee zou hebben gebracht.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, wordt verder ondergraven door tegenstrijdigheden hieromtrent. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u bij uw aanhouding naar een u onbekende plaats werd gebracht, waar u in elkaar werd geslagen en dat u pas 's avonds naar Goragorsk werd gebracht (DVZ, nr.42). Voor het Commissariaat-generaal stelde u enkel dat u werd geslagen in Goragorsk, de slagen die u voor uw aankomst daar zou hebben gekregen vermeldde u niet (CGVS, p. 15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u dan weer de slagen die u voor uw aankomst te Goragorsk zouden zijn toegebracht, niet aan (DVZ, punt 42). Bovendien verklaarde u dat uw oom bij uw arrestatie (toen u reeds geboeid in het voertuig zat) ging praten met de Russische commandant, die zei dat er voor uw vrijlating 10.000 dollar moest betaald worden in Goragorsk (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen beweerde dat de Russen haar de opdracht gaven om deze boodschap over te brengen aan uw familie en dat zij vervolgens naar uw ouders die een straat verder woonden liep (DVZ, nr.42).

Ten slotte verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste Tsjetsjeense oorlog begon in 1994 en de tweede in 1999 (DVZ, nr.42), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat de eerste oorlog pas begon in 1995 of 1996 en de tweede reeds begon in 1998 (CGVS, p.6, p. 1 l).

Gelet op het voorgaande kan wat u betreft geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden

vastgesteld. Het door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde document (rijbewijs) bevestigt enkel uw identiteit en is niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen zou herstellen."

Wat betreft tweede verzoekster:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Verder meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2 al.2.).

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Russisch staatsburger van Ingusjetische origine, verklaart in de Russische Federatie gezocht te worden omdat uw man, XXX, wapens opsloeg voor Tsjetsjeense rebellen. U heeft op 1 december 2001, in het gezelschap van uw echtgenoot, het land verlaten en bent op 3 december 2001 in België aangekomen, waar u op 4 december 2001 asiel heeft aangevraagd.

U verklaart dat uw man op 27 december 2001 werd opgepakt door Russische militairen omdat hij tijdens de eerste en de tweede oorlog wapens verborg voor Tsjetsjeense rebellen in zijn kelder. 's Avonds kon hij worden vrijgekocht. Vervolgens trok u met uw man naar Moskou, waar u bijna een jaar verbleef. Op 1 december 2001 bent u met uw gezin naar België gekomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven aangebracht door uw man ter staving van zijn asielrelaas. Wat betreft het door hem ingesteld dringend beroep werd een bevestigende beslissing genomen omdat zijn aanvraag bedrieglijk werd bevonden. Derhalve dient ook voor u een bevestigende beslissing te worden genomen. Betreffende de asielaanvraag van uw man werden niet enkel tegenstrijdigheden opgemerkt tussen zijn opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal), maar ook tussen zijn verklaringen en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal dat uw man u vertelde dat er wapens opgeslagen waren in de kelder (DVZ, nr.42; CGVS, p. 1), terwijl uw man voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u van niets op de hoogte was en dat hij bewust niets aan u vertelde omdat hij bang was dat u het aan de bureaus zou verklappen (CGVS, p. 14). Voorts verklaarde uw man dat bij zijn arrestatie (toen hij reeds geboeid in het voertuig zat) zijn oom ging praten met de Russische commandant, die zei dat voor zijn vrijlating 10.000 dollar moest betaald worden in Goragorsk (CGVS, p. 15). U daarentegen beweerde dat de Russen u de opdracht gaven om deze boodschap over te brengen aan uw schoonfamilie en dat u vervolgens naar uw schoonouders liep, die een straat verder woonde (DVZ, nr.42). Bijgevolg kan ook aan uw verklaringen geen geloof worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan wat u betreft geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door uw man in het kader van zijn asielprocedure neergelegde document (rijbewijs) bevestigt enkel zijn identiteit en wijzigt bovenstaande vaststellingen niet."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen de volgende middelen aanvoeren:

"1. Eerste middel tot nietigverklaring - schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Aangezien de beslissing dient te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Aangezien het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (Mast, A., Dujardin, J., van Damme, M., Vande Lanotte, J., Overzicht van Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1996, 917 p., 49).

Aangezien een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Aangezien in casu de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Aangezien het duidelijk is dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging en omwille van zijn afkomst werd vervolgd in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt.

2. Tweede middel tot nietigverklaring - manifeste appreciatiefout.

Aangezien uit het feitenrelaas van verzoekers aan het Commissariaat-generaal dient opgemaakt te worden dat de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout in zich dragen.

3. Derde middel tot nietigverklaring - schending van de motiveringsverplichting.

Aangezien art. 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" gemotiveerd moeten worden. Aangezien art. 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens de motivering "afdoende" dient te zijn. Aangezien onder de term "afdoende" dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Aangezien in casu in het kader van de materiële motiveringsplicht, de bestreden beslissing niet voldoende "afdoende" gemotiveerd is. Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van het motiveringsbeginsel in zich draagt.";

2.2. Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat de uiteenzetting van een middel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden handeling werd geschonden; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift onder de uiteenzetting der "middelen" respectievelijk een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een manifeste appreciatiefout, en vervolgens een schending van de motiveringsplicht aanvoeren; dat in de uiteenzetting van deze "middelen" nergens wordt aangeduid op welke wijze de bestreden beslissingen de desbetreffende rechtsregels schenden, of ook maar enigszins met de bestreden beslissingen in verband worden gebracht; dat verzoekers zich derhalve beperken tot het louter poneren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, dat een manifeste appreciatiefout werd begaan en dat de motiveringsplicht werd geschonden; dat dergelijke losse, niet onderbouwde beweringen, dan ook niet als "middelen" kunnen worden beschouwd, zodat de ingestelde vordering onontvankelijk is; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.